

Kæntring gaar i en helt anden Retning end den, det ærede Medlem omtaler, hvorved han formentlig prøver at stive sine mismodige Partifæller af.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg udtaler som min Overbevisning, at Socialdemokratiet med Glæde fremdeles vil støtte den nuværende Regering og med Glæde vil se Regeringen have Held til at gennemføre de Forslag, som vi nu allerede har liggende paa Tingets Bord, og andre gode og udmærkede Forslag, som vi sikkert i den kommende Tid vil faa Lejlighed til at beskæftige os med.

N. Neergaard: Jeg plejer ved første Behandling af Finanslovforslaget at komme ind paa en Række Bemærkninger med Hensyn til Statsregnskabet og det foreliggende Finanslovforslag, en Række enkelte Bemærkninger. Jeg finder ikke Anledning til at gøre det i Aar, undtagen for saa vidt som det falder i Traad med de Bemærkninger, jeg har til Hensigt at gøre om Situationen i det hele. Jeg gør det ikke, fordi jeg tror, at Interessen her i Landet er saa afgørende samlet om Spørgsmaalet om Krisens Afhjælpning, hvad der kan gøres for at mildne den, hvad der kan gøres for at skabe sundere Produktionsforhold her i Landet, saa der ikke er rigtig Ørenlyd for Fordybelse i finansielle Enkeltheder. Heller ikke tror jeg, der vil være syndelig Ørenlyd i Landet for den Sejrsfanfare, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet allerede blæste, hvor han forkyndte sin Glæde og Partiets Glæde over de herlige Dage, som Ministeriet Stauning havde ført og vil føre os i Møde. Jeg mindes uvilkaarlig visse Ytringer af andre høje Personer, der profeterede paa samme Maade. Jeg tror jo ikke, at der er nogen som helst Sangbund for dette, og jeg tror ikke, at der heller er nogen som helst Nødvendighed for at imødegaa det, thi Kendsgerningerne, Potteskaarene, for at bruge et bekendt Citat, taler for sig selv.

Dog var der jo een Ting, som det ærede Medlem sagde, og som han sikkert mente vilde blive modtaget som et Glædesbudskab ud over Landet, som jeg har mere Tilbøjelighed til at fæste nogen Lid til, og det var det, at det nuværende Ministerium vil blive siddende, saa længe der er parlamentarisk Mulighed derfor, uden noget som helst smaaligt Hensyn til, hvad Ministeriet kan føre igennem eller ikke føre igennem. Det, det kommer an paa, er at blive siddende sin Tid ud. Denne Betragtningssmaade, som det ærede Medlem frem-

førte med saa stor Vigueur, tror jeg deles af det nuværende Ministerium, og jeg tror, at man vil holde fast paa dette Programpunkt, selv om alt andet skal svinge.

Nej, det, som Opmærksomheden virkelig samler sig om i Landet, er den Nøds-tilstand, som Erhvervs-krisen har skabt. Nu staar det mig jo ganske klart — og jeg har udtalt det mange Gange ved forskellige Lejligheder —, at den Hjælp, Staten og Lovgivningsmagten kan yde i en Situation som denne, i og for sig er saare begrænset. Det er jo en Overtro, som Socialdemokratiet har været meget stærk i at fremelske hos sine egne — en Overtro, som det til Dels gik til Valg paa —, at en Regering har en afgørende Magt overfor en Erhvervs-krise. Vi fik jo altid at høre i Venstreministeriets Tid, at hvis der blot ikke sad et saa daadløst og kraftsløst Ministerium, men et Ministerium, som virkelig vilde tage fat og virkelig vilde det rette, skulde Tingene nok komme i Løve. Erfaringen har ganske tilstrækkeligt vist, at et Regeringsskifte ikke gør saa særdeles meget i saadanne Sager.

Den Krise, der rasede den Gang, og den Krise, der raser nu, er, som ogsaa den højtærede Statsminister gjorde opmærksom paa, af international Karakter, og Aarsagerne er mangfoldige. Jeg skal ikke komme ind paa at udrede disse Aarsager, men for en stor Del er de af en fælles-europæisk Karakter, hvilket ogsaa viser sig ved, at Krisen, trods højt forskellige politiske Systemer og højt forskellige Forhold i de enkelte Lande, optræder med stor Ensartethed rundt omkring i Europa. Det er Kapitalfattigdommen, det er Tabet af de oversøiske Markeder, det er den ulykkelige gensidige Afspærringspolitik med de høje Toldmure, som Europa er kommet ind paa, og hvorved man svækker sin egen Konkurrencedygtighed og sin egen Produktionsdygtighed i saa høj Grad, særlig overfor de nordamerikanske Fristater, det er de Overgreb, som Organisationstanken har ført til rundt omkring i Verden, det er de alt for tyngende Skatter — det er disse og forskellige andre Aarsager, som har bidraget saa stærkt til at skabe de Krisevanskeligheder, hvorunder vi lever.

Men ser vi paa Danmarks særlige Forhold, er der jo Ting, som her særlig skærper Krisen. Den skærpes ved det særlig hurtige Tempo, hvori Kronestigningen er foregaaet. Den skærpes ved, at vi maa arbejde med en ikke uvæsentlig højere Arbejdsløn end vore konkurrerende Lande og med en Erhvervsorganisation, som paa mange Maader er